

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 2

FORORD

”Der må stadig redegøres for,” skriver Søren Kierkegaard, ”hvad staten har gjort og fortsat gør for om muligt at umuliggøre kristendommen.” I den debat, som på kirkeministerens foranledning har fundet sted over hele landet, er det blevet tydeliggjort, at spørgsmålet om homovielser i kirken drejer sig om mere end (som rektoren ved pastoralseminariet i København, Mogens Lindhardt, konkluderer): ’Indførelser i den elektroniske kirkebog’ (Kritisk Forum 120).

Problemet vil blive skærpet, når sagen om det homoseksuelle vielsesritual ender i politikernes hænder. Lovgiverne er nemlig begrænset i deres virke. Grundlovens § 4 fastslår, at (som det hedder i kirkeministerens udvalgsprotokol) ’folketinget ikke kan lovgive om folkekirkens forhold på en måde, der er i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse’. Udvalgsrapporten omtaler desuden kirkeministerens ’skjulte magt’, idet (citater): ’Ministeren uden at inddrage folketinget kan udstede bindende retsregler om kirkelige anliggender...’ (side 40). Det bliver et spændende forår...

Med ørkenhilsener
Johny Noer

ØJEBLIKKET **– DET MÅ AFVÆRGES!**

(Nr.1 – kap. 5)

”Det er for mig både afskyeligt og oprørende blot i tanken at forestille mig den art gudsdyrkelse: altså at dyrke Gud ved at holde Ham for nar! Derfor må jeg nu af al magt stræbe efter at bidrage til at afværge, at dette sker! Måtte dog menneskemassen få øjnene op for, hvordan alt dette hænger sammen og derved forhindre at få den gjort skyldig i (hvor letsindig og sanselig den store masse end kan være) – at dyrke Gud på den måde...” (Søren Kierkegaard).

Et sært lys begyndte i juni 2010 at trænge gennem de lukkede døre, som kirkeministerens homo-udvalg siden april havde skjult sig bag. Det underlige var, at lyset ikke kom indefra men udefra. Ad mærkelige omveje syntes en del af de hemmelige argumenter – og en mere nøjagtig angivelse af de emner, som blev debatteret i det skjulte, at komme til syne i et teologisk tidsskrift.

Tidsskriftets navn er ’Kritisk Forum for Praktisk Teologi’. Med et grøn-blåt omslag og en ubestemmelig forsideillustration udkom juni-nummeret med bl.a. følgende titler: ’Det er ikke godt’... (’for mennesket at være alene’), ’Samfund, Teologi og Ægteskab’. ’Ritual for vielse af fraskilte og for homoseksuelle, et parallelt forløb?’ ’Vielse af homoseksuelle – økumeniske perspektiver’ osv.

Tidsskriftet udgives af redaktionen, som for tiden er Ulla Morre Bidstrup og Jørgen Demant, der selv er forfattere til to af artiklerne (med titlerne henholdsvis: ’Velsignelsens Sitz im Leben’ og ’Velsignelsen som inkarnationens gentagelse’). Udgivelsen sker i samarbejde med forlaget Anis med støtte af kulturministeriets bevilling til almen kulturelle tidsskrifter.

Dette 120. nummer af 30. årgang er som nævnt pludseligt blevet dedikeret til at stille skarpt på nogle af de emner, som utvivlsomt er blevet berørt bag homo-udvalgets tilskoddede vinduer. ”Vi har suspenderet langtidsplanen for tema-numre,” skriver de to redaktører i forordet, ”for at give et bidrag til den aktuelle debat.”

Bidraget er enøjet. Det har svært ved at skjule sin sympati for kirkelige homovielser – ja, på en underlig måde bliver dørene åbnet på klem ind til homo-udvalgets mørkekammer. Her bliver – ret forstået – 'taget billeder'. Disse eksponeres gennem tidsskriftets 10 artikler op på skærmen, og tjæresorte konturer af teologiske ånder (som i denne time er ved at afgøre vort danske kirkelivs skæbne) viser sig...

At jeg næppe fager fejl i denne spontane vurdering (at netop dette homo-nummer af 'Kritisk Forum'-tidsskriftet er blevet støbt som endnu et blylod, der skal kastes i homo-ritualets vægtskål), fremgår af forordets første linjer. Mere end tydeligt afsløres her redaktionens hensigter.

Som en betegnelse for loven om registreret partnerskab fra juni 1989 anvendes her udtrykket: 'En frihedslovgivning for bøsser og lesbiske'. Dermed synes dette tema-nummers indhold at være gjort klart: At homoseksuelle kan blive gift i kirken vil fremover være at betragte som endnu et skridt på vejen fremad på 'frihedslovgivningens vej'. Dette 120. nummer af 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi' er hermed at anse som et manifest. Dette skrift afslører et glimt af afgrundsdybet bag den rapport, som den 15. september 2010 blev lagt på kirkeministerens bord. Det drejer sig ikke mindst om redaktøren, sognepræst Jørgen Demants artikel, der omtaler – som jeg i en efterfølgende artikel nøjere vil forklare – hvorledes Kristus inkarneres i det homofile vielsesritual.

*

Med bl.a. udgivelsen af dette statsstøttede manifest, som indholdsmæssigt ikke indeholder andet end et åbenlyst forsvar for kirkelige homovielser, melder Søren Kierkegaards spørgsmål sig: "Er det forsvarligt af staten – den kristelige stat! – om muligt at umuliggøre Ny Testaments kristendom?"

Han fortsætter: ”Spørgsmålet i sig selv behøver ingen nærmere forklaring. Enhver må kunne sige sig selv, at noget sådant er ikke forsvarligt!”

Kierkegaard tilføjer: ”Derfor må der nærmere redegøres for, hvad staten har gjort og fortsat gør for om muligt at umuliggøre kristendommen. Dette er såre let. Den faktiske tilstand, som landet herefter befinder sig i, er netop den, at Ny Testaments kristendom ikke blot ikke er til, men at den fremover om muligt er umuliggjort...” ”Lad os antage,” skriver Kierkegaard videre, ”at staten anbragte 1000 embedsmænd, der med familie skulle leve af – altså være økonomisk interesserede i – at forhindre kristendommens udbredelse.”

Han fortsætter: ”Et sådant forsøg (der altså åbenlyst skulle forhindre kristendommen i at brede sig) er imidlertid ikke nær så farligt, som det, der i øjeblikket foregår... nemlig, at staten anbringer 1000 embedsmænd, der – under foregivelse af at forkynde kristendom (og heri ligger netop den største fare i sammenligning med dette: Helt åbenlyst at modarbejde kristendommen) har en personlig økonomisk interesse i følgende: a) at folk kalder sig kristne (jo større fåreflok jo bedre) b) at det forbliver uændret, at de under ingen omstændigheder må få at vide, hvad sand kristendom er...”

Med henblik på det foreliggende tidsskrift og på statskirkens nu mangeårige forsøg på at forhåne Ny Testamente ved at indføre vielser af homofile par i kirken (og på den måde ’gøre det let at være en kristen’ samt få folk til letsindigt at tage kristennavnet på sig) lader jeg her Kierkegaard tilføje: ”Intet er farligere for kristendommen, og intet er den mere imod end at få mennesker til letsindigt at antage sig navn af kristne, samt at lære dem at tænke ringe om det at være en kristen (som om det var noget, man sagtens kunne blive...)”

(I en efterfølgende artikel vil jeg, som omtalt, især beskæftige mig med tidsskriftsredaktøren, sognepræst Jørgen Demants egen artikel, hvori han hævder, at velsignelsen (af det homoseksuelle og lesbiske par) indeholder (citater): 'en inkarnatorisk bevægelse, der er iscenesat i den gudstjenstlige liturgi, således at parret ved vielsen inddrages i den inkarnatoriske bevægelse: De to indsættes som 'bærere af Guds velsignelse' (K.F. side 65).

*

Hvis Kierkegaards definition af det, han kalder 'tingenes tilstand', er korrekt, så melder der sig i denne sag om kirkelige homovielser, (der, - som han siger - 'om muligt søger at umuliggøre kristendommen'), en læresag, der herefter bør kaldes ved sit rette navn: En kættersk vranglære! Da står nemlig landet, folket og kirken overfor en bedragerisk og forførende forkyndelse som bør bekæmpes med alle til rådighed stående midler – ja, som endog udfordrer til en kirkeretlig løsning, der på forsvarlig vis varetager den danske, sande, kristne menigheds retssikkerhed.

"Denne debat," slutter det omtalte tidsskrifts forord, "bør ikke bare foregå i kirkeministerens kommission men i alle kirkelige og folkelige sammenhænge." Lyder flot og tolerant. Men overfor en sådan vranglæres uvæsen behøves mere end en debat. Der er nemlig ikke (med hensyn til læren om inkarnationens gentagelse i det homoseksuelle bryllupskys så meget mere at debattere! Med etableringen af dette homofile samfund i kirken er en slags usynlig evighedsgrænse overskredet.

Med de seneste udlægninger af det homoseksuelle vielsesritual er al samtale omkring forhandlingsbordet forstummet. Thi da forventes 'Guds vrede åbenbaret fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, som undertrykker sandheden ved uretfærdighed' (Rom. 1:18). Sker det, kan de sorteste dødsvande indenfor timer sprænge samtlige

samfundsdæmninger. En ødelæggelse af åndelig og materiel, psykisk, fysisk og sundhedsmæssig art kan – uden mål og måde – sprede sine gribbevinger ud over land og rige. Hvor dette hærværk når frem, vil da al snak og diskussion ophøre, og de af kirkens åndelige ledere, der i Ny Testamente omtales som 'denne verdens ordkæmpere (1. Kor. 1:20) vil da holde sig for munden og tie...

Tilbage er da kun i ydmyg omvendelse, påkaldelse og bøn at vende sig til Ham, som kan 'spærre havet inde bag porte, afstikke en grænse, indsætte port og slå og sige: "Hertil! Og ikke længere..." (Job 38:11).

*

"Med hensyn til at undersøge denne sag nøjere," skriver Søren Kierkegaard, "kommer jeg nu til, hvad der forventes af dig. Hvis du nogensinde har anet, at jeg kun tjener det, som er sandt, - nuvel, så skal jeg fra min side også fremover gøre, hvad jeg kan – men kun så meget, at også du indser, at du må anstrenge dig for at modstå forfalskningen og forvanskningen. Din magelighed, min kære læser, vil jeg ikke opelske; bilder du dig ind, at også jeg er 'en opvarter'? Du må forstå, at jeg anser det for min pligt at forklare, at også du tager fat på denne sag."

*

HANDLER HOMOVIELSER KUN OM DEN ELEKTRONISKE KIRKEBOG?

Mogens Lindhardt, rektor ved pastoralseminariet i København, slår tonen an i homo-nummeret af tidsskriftet: 'Kritisk Forum', der (med Lyngby præstens artikel hævder, at gudsriget inkarneres i den homofile gudstjenestes liturgi, side 63). Lindhardt er denne udgivelses pennefører! Hans opgave er

åbenbart for læserne at gøre det klart, at den borgerlige vielse af homoseksuelle på stedet retfærdiggør det kirkelige homobryllup! ”Tilknytningen til den borgerlige ordning,” skriver han, ”gør enhver henvisning til, at ’hvis man vier homoseksuelle, så kan man snart vie hvem som helst...’ til skamme!

(... hvilket faktisk vil sige, at kirkens forbindelse med rådhuset bør – med hensyn til indvendinger mod kirkelige homovielser – lukke munden på enhver gejstlig protest eller indsigelse). ”Hvis det ene (den borgerlige homovielse) er tilladt,” hævder han, ”handler det andet (homovielsen i kirken) kun om legalitetskontrol, attester og indførelse i den elektroniske kirkebog.” Altså ikke et ord om Bibelen eller kirkens bekendelsesskrifter. Ej heller om Ny Testaments alvorlige advarsler mod homoseksualitet.

”Det borgerlige er,” fortsætter Lindhardt, ”at myndighederne spørger, om de to vil have hinanden og derefter svarer på deres ’ja’ ved en offentlig udråbelse (altså forkyndelse) af, at fra nu af er de ægtepar.” Han tilføjer (med let hånd): ”Overfor de homoseksuelle ville det højst kræve en sproglig afklaring. Skal man bevare ordet ’ægtepar’ eller erstatte det med ’partnerskab’ evt. med ’ægtefolk’?”

Det er det hele!

Lindhardt slutter: ”Hvorfor er det ikke så nemt?” Han svarer selv på spørgsmålet: ”Fordi man i det kirkelige miljø ikke har afklaret forholdet til de homoseksuelle eller ikke tør vedkende sig det!” ... og heri må jeg give Lindhardt ret! ’Det kirkelige miljø’ – og det gælder både folkekirken og frikirkerne – har ikke taget konsekvensen af apostlenes lære, at homoseksualitet er synd, og kun få eller ingen tør vedkende sig, at netop den synd medfører dom!

*

”Der er for mig,” kommenterer Søren Kierkegaard, ”både afskyeligt og oprørende blot i tanken at forestille mig den art gudsyndelse: at dyrke Gud ved at holde ham for nar! Derfor må jeg nu af al magt stræbe efter at bidrage til at afværge, at dette sker. Måtte dog blot menneskemassen få øjnene op for, hvordan alt dette hænger sammen og derved forhindre at få den gjort skyldig i – hvor letsindig og sanselig den store masse end kan være – at dyrke Gud på den måde...”

Lad der derfor falde lys over denne sag, (hvor en dansk folkekirkepræst tør hævde, at i det homoseksuelle ritual ’bliver menigheden vidne til inkarnationsunderet’ (K.F. side 66). Lad det blive tydeligt for alle, hvad Ny Testamente forstår ved at være en kristen! ”Ja, lad det hermed være sagt højt for hele folket,” erklærer Søren Kierkegaard, ”det er Gud i himlene uendeligt mere kært, at du – hvis det virkelig skulle være muligt – ærligt vedgår, at du ikke er og ikke vil være en kristen – ja, uendeligt mere kært, end denne ækelhed, at det at dyrke Gud betyder at holde ham for nar.”

Kierkegaards ord: ”Derfor må jeg nu af al magt stræbe efter at bidrage til at afværge, at dette sker”... ejer et inderlighedens budskab til vor tid! Ja, de er faktisk en profetisk opfordring til alle kristne alle vegne at rejse sig som en mur af modstand mod dette statslige homo-overgreb på al Ny Testaments kristendom. Når Kierkegaard taler om ’af al magt at stræbe efter’, taler han ud af sit ganske hjerte. For ham er der ikke noget kompromis. For ham eksisterer ikke et: ’både-og’, kun et: ’enten-eller’. Det vil sige det, som Ny Testamente kalder: ’Det helstøbte menneske’ (”... så I kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget... Jak. 1:4). Kierkegaards kirkekamp (som den udfolder sig i hans sidste skrift ’Øjeblikket’) var koncentreret omkring forholdet mellem kristendommen som en ’læreform’ (der kan forkyndes af en præst eller prædikant, menighedsforstander eller biskop) og så ’det eksistentielle budskab’, der fordrer, at den enkelte forholder

sig personligt til det, der prædikes. Altså, at det er 'livet' og ikke 'den pæne prædiken' eller 'den høje liturgi', det drejer sig om. Kierkegaardsforskerne forklarer det på den fornemme, akademiske måde, at Kierkegaard hermed kræver, at 'individet skal forholde sig på en afgørende måde til sin egen eksistens'!

Denne diskussion leder frem til det bredere spørgsmål, om de kristne i denne time vil foretage sig noget overfor den ulykke, som statskirken er ved at bringe over folk og menighed? Altså det aktuelle forhold mellem kristendommens institutioner (kirken f.eks.) – og dette, at den enkelte kristne i kraft af sin egen eksistens (som et sandt 'sandhedsvidne') ikke slipper for at stå frem og vidne om kristendommens sandhed!

Kierkegaard ironiserer over, at kristendommen på hans tid er blevet til en alment accepteret institution, der er blottet for indhold. Hans ærinde har ikke ændret sig i de efterfølgende 150 år – tværtimod! Kirken i dag synes ikke kun 'blottet for indhold'; med indførelsen af kirkelige homovielser fyldes den med et – ifølge Ny Testamente – 'urent indhold': Den bliver farlig for sine omgivelser!

"Borgeren går i kirke om søndagen," forklarer Kierkegaard-kenderen, Adam Diderichsen (Reitzel-serie 5, 1999), "præsten prædiker og lever af det; ingen kunne det falde ind at drage konsekvensen af den kristne tro, når det angår deres eget liv. Kristendommen er ifølge Kierkegaard blevet til en række ydre handlinger, der vanen tro udføres, men som i øvrigt ikke har noget indhold for den enkelte. Herved er kristendommen forvandlet til en slags kristen hedenskab-'kristenheden': (med Kierkegaards term) hvor kristendommen er tømt for ethvert indhold og eksistentiel konsekvens. Den danske kristendom befinder sig således i en stadig selvmodsigelse, idet kirkens præster prædiker om Jesu lidelse samtidig med, at de selv befinder sig i behørig afstand af enhver form for martyrium.

Kristen bliver man imidlertid ikke af at gå i kirke en gang imellem eller ved at leve af at prædike syndernes forladelse; kristen bliver man ved at efterfølge Kristi forbillede.”

”På denne baggrund,” slutter Adam Diderichsen tillægger Kierkegaard martyriet en særlig rolle; den sande kristne er ikke den, der fortæller om fortidige martyrer, der har lidt for deres tros skyld, men derimod martyren selv. ”At blive en kristen er at lide for sin tros skyld.”

Med denne kortfattede beskrivelse af indholdet i Kierkegaards afsluttende forfatterskab – og med en pludselig genopståen og aktualisering af hans sidste skrifter: ’Øjeblikket’ – har denne serie af kamp-udgivelser en adresse ikke blot til statskirken men til den vestlige forkyndelse, der inspireret af en ’lykkereligion’ fra USA er faldet i velfærds-kristendommens fælde. Vor tids kristne er opslugte af en forkælet tilværelse og (drevet af en homofil tidsånd) blevet omdannet til ’Fordærvsens trælle’; de er blevet slaver af en rådden indflydelse, der har udmarvet det kristne budskab til at være en moderne afgud, der gratis skal sikre et godt og fedt liv her på jorden og ’en evig salighed hisset’...

*

At Kierkegaard ikke har taget fejl i denne prognose vil ikke mindst vise sig i den forestående strid med det kirke-monster, der, drevet af en dyrisk vildskab, til sidst – som dragen i Åbenbaringsbogen – (der er den gamle slange, djævelen og Satan ... 20:2) skal spy en uren flod ud af sin mund (Åb. 12:15).

(Som jeg skriver disse ord, ser jeg for mig flokke af sortklædte teologer, der ler højt. Magen til overdreven billedtale har de ikke hørt. Det være langt fra dem, at tage sådanne forklaringer alvorligt. Og de er ikke selv klar over, at de i deres overlegne, akademiske arrogance, der nu afsluttende tillader sig – ikke blot

at forsvare – men at fremme den groveste form for unaturlig utugt i Herrens Hus – forbereder de sidste tiders forfølgelse af Kristi sande efterfølgere).

”Plato siger som bekendt i sit værk ’Staten’, at ’der først kommer gang i tingene, når de folk regerer, der ikke har lyst til det’. Med disse ord indleder Kierkegaard sit første nummer af skriftet ’Øjeblikket’. Han fortsætter: ”Platos’ mening er sikkert den, at for så vidt den rette dygtighed er for hånden, så er selve ulysten til at regere en udmærket garanti for, at der bliver regeret ordentligt. Den herskesyge derimod bliver alt for let én, der misbruger magten til at tyrannisere – eller: lysten til at regere driver vedkommende ind i et skjult afhængighedsforhold til dem, over hvem han skal regere, så at hans regeren ender i den rene øjenforblindelse.”

Kierkegaard forklarer videre: ”Denne iagttagelse kan også anvendes i andre forhold. En sag bliver for alvor alvorlig, hvis – for så vidt den rette dygtighed er for hånden – vedkommende slet ikke har lyst til at gøre noget ved sagen. Thi så sandt som ordsproget siger: ’Lysten driver værket’ – så sandt er det også, at den sande alvor først viser sig, hvor et menneske – dygtigt, men mod sin lyst – af noget Højere tvinges til at påtage sig opgaven.

Kierkegaard slutter: ”Forstået på den måde kan jeg sige, at jeg forholder mig ret til den foreliggende opgave: At gøre noget ved denne sag? Gud ved det: Intet er min sjæl mere imod.”

ØJEBLIKKET VRØVLET

(Nr.1 – kap. 6)

'Mærkelig nok tales der i Ny Testamente ikke om det fænomen, der netop er så fremherskende i denne verden – ja det, som efterhånden er denne verdens eneste og egentlige indhold: 'Vrøvlet'! (Søren Kierkegaard fra: 'En vanskelighed ved Ny Testamente'. 'Øjeblikket' nr.2. 4 juni 1855).

Den jævne dansker er stort set ligeglad med et kristeligt ritual. Han og hun har nok at se til i det daglige. Der er i den travle og stressede hverdag ikke overskud til at skulle spekulere på, hvad præsten siger i kirken. Med glæde vil det almindelige folkekirkemedlem give politikerne ret i, at 'alt det med ritualer og liturgi og salmebog' må forblive – som det officielt betegnes – et 'indre kirkeligt anliggende'. "Hold mig fra livet med al den slags vrøvl!" vil både de travle politikere og den moderne EU-borger sige. "Vi har nok at gøre med den flod af politiske EU-bestemmelser, der vælter ind over os. Kirken, dens ritualer og teologiske nonsens må sejle sin egen sø!"

Imidlertid er folk i almindelighed ikke klar over, hvilken gigantisk problematik de i denne sag har med at gøre. De er uvidende om, at et tilsyneladende harmløst kirkeligt ritual kan have så eksplosive virkninger, at det i bogstaveligste forstand kan ryste både regering, folketing, kirken – ja, dronningens trone! Begrebet 'et indre kirkeligt anliggende' kan vise sig at være som en omhyggelig skjult dynamitladning, hvor luntten allerede er tændt. Kun de færreste fatter, at de her har at gøre med en mystisk underjordisk kraft, som Ny Testamente kalder for 'Lovløshedens hemmelighed' (2. Thess. 2:7). "Denne hemmelighed er allerede i virksomhed," erklærer apostelen, "kun må den, som nu holder igen først fjernes..." (v.7). Det farligste øjeblik opstår, hvor disse hemmelighedsfulde kræfter – under dække af en masse 'vrøvl' – begynder at blande sig i kirkens 'indre anliggender', (hvor de en dag vil 'tage sæde i Guds tempel' ... v.3). Når den skjulte kraft, som apostelen kalder 'lovløshedens hemmelighed' begynder at pille ved kirkens århundredgamle ritualer (og gudløse politiske kræfter

forlanger, at dronningen skal skrive under på, at aldrende ritualer skal ændres) – da berøres nogle jordskælvsflader i dybet, og de synlige virkninger kan blive katastrofale for både samfund, folk og kirke. Kirkens såkaldte 'indre anliggender' vil da pludselig få en overnaturlig og om-sig-gribende betydning, der i Ny Testamente sammenlignes med en syndflodskatastrofe (Matt. 24:37-41: 'Ligesom i Noas dage').

*

I Danmark har statskirken (som andre statslige institutioner) ikke nogen selvstændig øverste myndighed. En synode f.eks. der kan repræsentere kirken udadtil. Kirken har ikke nogen besluttende autoritet eller vetoret i forhold til statens beslutninger. Den synes at være helt og holdent i politikernes lomme! Det danske folketing og regeringen har været og er stadig statskirkens øverste myndighed, og kirken må tilsyneladende bøje sig for en hvilken som helst beslutning, som bliver taget af det politiske styre. Kejseren bestemmer, og kirken har kun underdanigt at adlyde. Den foreliggende sag om homovielser i kirken vil vise, om dette forhold til kejseren fortsat kan opretholdes?

I den forbindelse er der indføjet et bemærkelsesværdigt afsnit i den homo-rapport, som kirkeministerens udvalg har udarbejdet; det tillader sig nemlig overraskende at sætte spørgsmålstejn ved kejserens magt. Afsnittet hedder i betænkningen: 'Regulering af kirkens indre anliggender efter grundloven' nr. 5.1.2. Afsnittet indledes således: "Spørgsmålet er så, om regeringen og folketingets kompetence gælder i alle folkekirkelige forhold, eller om der er nogle områder, hvor den politiske kompetence er begrænset. Eller med andre ord: Har rent kirkelige instanser delvis eller helt kompetence i forhold til indre kirkelige anliggender?"

Spørgsmålet er i sig selv revolutionerende; det lader ane, at der fra kirkens indre kunne opstå 'en oprørsbevægelse', der ikke længere vil lade sig styre af det politiske system! Når der så åbent spørges: "Er den politiske kompetence over for kirken begrænset?" – betyder det, at politikerne ikke – som de har troet – har al magt over kirken! Der findes åbenbart områder, hvor der er lagt låg på 'Fyrstens magt'. Indre rum i kirken, hvor den verdslige magt er forment adgang. Når den verdslige magthaver tramper ind i helligdommens forgård, finder han porten spærret. "Ingen adgang for 'denne verdens herskere' (1. Kor. 2:8) står der skrevet. "Kejseren må blive udenfor!"

*

Udvalgsrapporten fortsætter (og man må undre sig over, hvem der har ladet dette provokerende afsnit indsnige sig?): "Folketingets adgang til at vedtage love om kirkelige anliggender er begrænset af udtrykkelige og klart normative grundlovsbestemmelser som f.eks. grundlovens § 4, som fastslår, at det er den evangelisk-lutherske kirke, der er den danske folkekirke." Afsnittet fortsætter: "Den bestemmelse har den konsekvens, at folketinget ikke kan lovgive om folkekirkens forhold på en måde, der er i strid mod den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse" (afsn. 5).

Anes der en skjult triumf i dette afsnit af kirkeministerens udvalgsrapport? "Folketinget er begrænset," erklærer rapporten; politikerne kan ikke bare udstede love over kirkens hoved. Kejserens folk har deres hænder bundet af tydelige og klare grundlovsbestemmelser. Som eksempel bliver givet grundlovens fjerde paragraf, der fastslår, at statskirken er og forbliver evangelisk-luthersk. Det vil sige, at folketinget ikke kan lovgive imod den evangelisk-lutherske grundvold; den kan ikke gennemføre en lov vedrørende kirken, som er imod kirkens Augustinske Bekendelse!

I den Augsburgske Bekendelse kaldes kirken i den syvende artikel for 'den forsamling af troende, hvor evangeliet bliver prædikeret rent... (congregatio sanctorum in qua evangelium pure docetur; C.A. 7:1). Luther siger: "De hellige troende er de får, der hører deres hyrdes stemme" (Johs. 10:3; ASm.III.12.2)

De klassiske linjer fra Den Augsburgske Bekendelse (C.A. 7:2) får her fornyet styrke: Det er tilstrækkeligt for kirkens sande enhed, at evangeliet bliver prædikeret rent, og det er unødvendigt, at alle slags ceremonier, der indsættes af mennesker, overholdes...

Der er altså for politikerne ingen vej uden om! De kan ikke i kirkelig henseende lovgive mod Ny Testaments lære, og de kan ikke indføre ceremonier eller ritualer, der bygger på menneskelige ideer.

KIRKEMINISTERENS SKJULTE MAGT

Når det siges, at der for politikerne ikke 'er nogen vej udenom', er dette måske for meget sagt; for politikerne er der som oftest altid en vej udenom' – og denne 'udenoms-vej' skimtes netop i dette afsnit af kirkeministerens homo-rapport.

"I grundlovens § 66 er det højtideligt bestemt, at 'folkekirkens forfatning ordnes ved lov'. Dette forhold bemærkes i udvalgsrapporten, hvorefter der ofres en ikke ringe spalteplass på at forklare, at der 'aldrig er blevet vedtaget en sådan forfatning for kirken'. Det vil sige, at kirken på en måde stadig er i politikernes klør... også hvad angår det omtalte, afspærrede område, der hedder 'kirkens indre anliggender'. Det bliver i rapporten ikke glemt at fortælle, at der endog i året 1917 har været ét tilfælde, hvor tilsynet med en præst blev overført fra biskoppen til kirkeministeren. I det følgende beretter udvalgsrapporten om kirkeministerens skjulte magt.

Offentligheden får gennem den foreliggende betænkning at vide, at lovgivningsmagten hidtil har vist 'betydelig tilbageholdenhed' over for at blande sig i kirkens 'indre anliggender'. Kejseren har indtil nu ikke vovet sig indenfor kirkens mure – og han har f.eks. aldrig så meget som rørt ved spørgsmålet om 'ritualer'.

(Dette er åbenbart en vigtig sag at få kastet lys over, idet netop det aktuelle spørgsmål om homovielser i kirken, har at gøre med 'et ritual'. Ja, hele dette foretagende synes at stå eller falde med, hvorvidt kirken virkelig er i stand til at udarbejde et vielsesritual for homoseksuelle mænd og lesbiske kvinder. Det drejer sig nemlig ikke kun om at give dette ritual den rette sproglige formulering (skal man kalde 'de nygifte' for ægtepar eller samlivspartnere?), men dybest set, om 'Gud kan være enig' med en sådan ceremoni. Den specielle liturgi skal altså stemme overens med kirkens bekendelsesskrifter og Bibelen, der ifølge Den Augsburgske Bekendelse er 'Guds Ord' (Verbum Dei... Apol. 12:123).

"Derfor," bliver offentligheden i udvalgsrapporten fortalt, "er det siden 1849 blevet overladt til kirkeministeren at stå for reguleringen af de indre kirkelige anliggender" (side 40) hvilket i praksis vil sige, at kejseren i dette tilfælde vil gøre det samme som han har gjort i de sidste 150 år: overlade sagen til sin minister!

Det betyder, at det foreliggende ritual for homoseksuelle og lesbiske bryllupper synes at kunne klares af kirkeministeren og dronningen 'uden at inddrage folketinget' (side 40, sidste afsnit). Udvalgsrapporten erklærer, at det vanskelige homo-ritual kan blive gjort lovligt 'gennem en kongelig anordning eller resolution, der udstedes efter kirkeministerens ansvar...

Kirkeministerens 'homo-rapport' betoner derfor følgende udfordrende sætning: "Kirkeministeren kan altså uden at

inddrage folketinget udstede bindende retsregler om kirkelige anliggender...” (side 40)

*

Det er imidlertid soleklart, at så såre politikerne bliver klar over, hvilke skjulte planer, der synes at blive smedet på kirkeministerens kontor, vil de gribe til våben! At kirkeministeren 'uden at inddrage folketinget' skulle være i stand til at få dronningens underskrift på et omstridt kirkeligt ritual, kan pludseligt forekomme dem som et uventet bagholdsangreb. Ja, det ser næsten ud som et statskup: En minister, der har magt til åbenlyst at spadserere uden om folketingssalens voksende uro for på dronningens Amalienborg at gennemføre 'en bindende retsregel om kirkelige anliggender', og som bagefter kan vifte med et af monarken autoriseret dokument med ordene: "Kongelig anordning," er at betragte som en farlig person. Derfor vil politikerne på Christiansborg rotte sig sammen for indbyrdes at udklække nye planer om, hvordan dette 'kup' kan standses...

*

Kirkeministeren hjælper dem smilende på vej.

I ministerens rapport forklares det omstændeligt, at den slags 'magtpositioner' er opstået ved det mystiske begreb, der kaldes 'forfatningssædvane'. Også denne politiske skik er 150 år gammelt og kan spores tilbage til selve grundlovsåret 1849. "Denne retssædvane," indrømmer rapporten, "har imidlertid ikke grundlovskraft." (side 40) Det vil sige, at politikerne til hver en tid kan stikke en kæp i hjulet. "Men de skal lige huske," (erklærer kirkeministerens rapport i forbifarten) "at kirkeministeren har haft fuldmagt til at besøge dronningen for at få hendes underskrift.

I det 'pæne' politiske sprog anvendes ikke gerne ordet 'magt'. Man siger hellere 'kompetence'. Rapporten konkluderer derfor: "Kirkeministeren har kompetence." (side 41) Det vil sige, at hun har magt! Hun kan forelægge det omdiskuterede kirkelige ritual for homoseksuelle vielser til dronningens underskrift. "Ingen kirkelig instans, ingen særlig udpeget biskop eller alle biskopperne i fællesskab kan tage dette skridt; de kan som sådan godt 'gå hjem og lægge sig'. Det er kirkeministeren, der har magt..

Tilbage er så spørgsmålet, hvorledes dronningen vil reagere. Uden majestætens underskrift bliver der ikke noget autoriseret ritual for homoseksuelle og lesbiske vielser! Hvis dronningen siger nej, er kirkens døre lukkede for det homoseksuelle bryllup. De skiftende kirkeministre har derfor i de sidste 150 år ikke løbet landets monarker på dørene. "De har," fortæller kirkeministerens rapport, "vist skønsomhed og været tilbageholdende." Derfor må kirkeministeren også i dette tilfælde vente på 'en udtalelse fra bl.a. teologisk sagkyndige'. "Det kan ske," hedder det i ministerens rapport, "in form af betænkninger fra et udvalg... indstillinger fra biskopperne..." (side 41. 5.1-2).

... og med dette synes vejen banet for, at også dronningen må kunne stille sig tilfreds. Med udvalgsrapporten har teologerne talt, og bisperne indstillet. Hvad mere er der at forlange? Homo-ritualet synes 'bombesikret'. Dronningen kan med sindsro skrive under. Hvis homo-ritualet er i overensstemmelse med Den Augsburgske Bekendelse og Bibelen må det have Guds behag...

Spørgsmålet er blot dette, om denne overensstemmelse mellem ritual og bekendelse og Bibel forefindes?

INGEN SKAL ADLYDE DE BISKOPPER...

Målet med her at undersøge, om det virkelig er muligt for dronningen, kirkeministeren, bisperne og folketinget at skrive under på det ritual, som i den evangelisk-lutherske kirke skal muliggøre vielser af homoseksuelle, er at få blot 'et glimt af indblik' i, hvad der fik Luther og Melanchton til i tidsafsnittet 1529-1537 at nedfælde de bekendelsesskrifter, som i dag er grundlaget for den danske statskirke. Ifølge grundlovens § 4, som fastslår, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke, kan folketinget ikke (sådan hedder det i september 2010-rapporten om kirkelige homovielser) lovgive om folkekirkens forhold på en måde, som er i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse'.

('Det er værd at bemærke, at ministerens homo-udvalg ikke blot taler om 'kirkens bekendelse' – men om dens 'grundlæggende bekendelse'. Det vil sige, at det er uden betydning, hvad en moderne biskop kan finde på af personlige forklaringer for at forsvare en kirkelig vielse af homoseksuelle. Det er 'den grundlæggende kirkelige bekendelse, det drejer sig om! (Altså: Hvad siger de reformatoriske bekendelsesskrifter?)

I 1529 udgav Luther den lille og den store katekismus. 1537 fuldenttes de Schmalkaldiske. Artikler og samme år dukkede Melanchtons traktat op ('De potestate et primalu papae').

I året 1530 blev den Augsburgske Bekendelse forfattet. Dette er værket, som Luther selv henviser til i Weimar-udgaven af hans skrifter (WA 50.470.17) og som sammen med bekendelsens Apologie (forsvar) ... 1531) er blevet den verdensvidde Lutherske Kirkes hovedbekendelse og det trosgrundlag, der målrettet vender sig imod en hvilken som helst lære, der er 'uden Skriftens autoritet' (sine auctoritate scripturae... Apol. 12.119). Det er den bekendelse, som den danske statskirke hviler på, og som advarende erklærer, at ingen skal adlyde de biskopper, som lærer noget, der strider mod Skriften' (AC 28:28). Reformatorerne

henviser i den forbindelse til Ny Testaments erklæring: ”Og de holdt fast ved apostlenes lære’ (Ap.G. 2:42)... et skriftord, som er af overordnet betydning i dag, hvor de troende alle vegne opfordres til at opgive den lære, som Ny Testamente forkynder.

*

Der vil med sikkerhed være teologer, der vil benytte øjeblikket til at vende sig mod disse gamle, grundlæggende skrifter. ”Vi lever i en anden tid,” vil de hævde, ”og en afgørende udvikling har fundet sted.” Til dette kan siges, at bekendelsesskrifterne blev forfattet af mænd, der levede i en begrænset middelalderperiode, hvor dybe, sorte vande var i oprør. De stod hinanden nær og kæmpede med livet som indsats mod den samme morderiske fjende, der med alle midler søgte at undergrave, hvad reformationen forstod ved Ny Testaments kristendom. Disse forfattere af kirkens stadigt gældende bekendelsesskrifter betragtede deres eget værk – ikke som værende teologiske synspunkter, der kunne diskuteres – men som at være det skriftmæssige trosgrundlag for selve kirken. I reformatorenes forskellighed kan ingen bortforklare deres fælles intention: De ville forsvare Bibelens rene lære mod datidens falske doktriners overgreb. Uden disse mænd og deres bekendelsesskrifter havde der ikke eksisteret en protestantisk kirke i dag. Lad derfor de bibellærere, der ikke kan begrunde deres lære på Bibelen, til. Lad nationerne lovgivere alle vegne afholde sig fra at lovgive imod den reformatoriske grundvold, som én gang er blevet lagt – og lad alle fyrster, konger og dronninger, som skal underskrive dokumenter, der strider mod denne grundvold, lade pennen ligge urørt på bordet... ”Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus” (1.Kor. 3:11).

VRØVLET...

”I Ny Testamente er alle forhold lagt an på det store,” skriver Søren Kierkegaard, og det er tydeligt, at han taler til mere end sin egen samtid. Han er her i færd med at beskrive kompromisets fare, som lurder på den verdensvidde, etablerede kristenhed. Ja, det er som har han grebet fat i de snaksalige teologer, der har forfattet kirkeministerens seneste udvalgsrapport. ’Vrøvlhoveder’ kalder han dem.

Stadig med henblik på denne beske karakteristik, fortsætter han: ”I Ny Testamente er sandheden fremstillet som ’det ideelle’. På den anden side beskrives ’vildfarelsen og forvildelsen’. Også denne forklares i de store linjer. Ny Testamente advarer mod hykleri og al slags vranglære...

Kierkegaard skriver videre: ”Mærkeligt nok tales der (i Ny Testamente) ikke om det fænomen, der netop er så fremherskende i denne verden – ja, det, som efterhånden er denne verdens eneste og egentlige indhold: Vrøvlet! Altså: Jammerligheden, småligheden, pjat og pjank... dette ’at lege kristendom’, talemåder og al den slags. Med dette synes Ny Testamente slet ikke at beskæftige sig.” Han fortsætter: ”Hermed opstår den vanskelighed, at det (med Ny Testamente i hånden) forekommer næsten umuligt at få ram på den virkelige verden omkring os. Altså den verden, hvor der for hver en kvalificeret hykler findes hundredtusinde vrøvlhoveder og for hver en kvalificeret kætter findes hundredtusinde nittengryn.”

”Ny Testamente synes at have høje forestillinger om det at være menneske,” erklærer Søren Kierkegaard og tilføjer: ”På den ene side fremholdes det høje ideal, og på den anden side (når det falske beskrives) er det stadig menneskets storhed, der fremmales. Men vrøvlet, småligheden og det intetsigende går bestandig ram forbi.”

Søren Kierkegaard beskriver herefter faren ved bl.a. de relativist-teologer, som i hans øjne ikke er andet end en flok snakkehoveder. Han forklarer videre:

”Dette har medført, at ’vrøvlet’ i umindelige tider har benyttet sig (af denne ulykkelige situation) og har etableret sig som den eneste, sande, kristelige rettroenhed. Derfor står vi i dag med disse uoverskuelige bataljoner af millionvis af kristne.”

Kierkegaard konkluderer: ”Denne (om ikke åndsstærke så i hvert fald talstærke) rettroenhed benytter sig nu af, at man ikke i sandhed (for det kan man virkelig ikke) tør beskylde den for hykleri og vranglære; den er jo i sig selv den eneste sande, kristelige rettroenhed.”

*

Søren Kierkegaard er i dag kendt og skattet som en af verdens mest afslørende, filosofiske tænkere. Han vil derfor heller ikke være i stand til at definere, hvad han mener med udtrykket ’vrøvlehoved’ uden at gøre det til genstand for sin særprægede og gennemtrængende logiske tænkning. I sådanne tilfælde tager han ikke meget hensyn til sin læser; den, der kan følge med i hans tankebaner, må følge med. De øvrige bliver skånselsløst ladet tilbage. Han skriver (idet han jagter dem, der ikke afgjort tør kalde tingene ved deres rette navn): ”Alt dette (med vrøvlet) kan meget godt lade sig gøre; det højeste og det laveste har nemlig i alle forhold en vis overfladisk lighed med hinanden.”

Den gamle filosof forklarer:

”Det lave synes nemlig i dette tilfælde ikke være det, som er lavere end det høje, ej heller det, som ligger mellem det høje og det lave. Nej, disse to bestemmelser (det høje og det lave) fremstilles som værende både hævet over al kritik og samtidig

ikke underlagt nogen form for kritik – og beviser dermed en vis overfladisk lighed med hinanden. Nøjagtig som det er tilfældet med både masserne og de af disse masser ernærede præsters rettroenhed. De ligner sand kristendom, idet de hverken tør kaldes vranglære eller kætteri.”

Kierkegaard forklarer sig videre, og det er som sagt ikke altid let at følge hans tankebaner, der dog alle til sidst afsluttes med en lysende klar konklusion. Han skriver metodisk videre:

”Sand kristendom ligner selvfølgelig ikke kætteriet og vranglæren. Situationen forekommer blot sådan, at lige så højt som sand kristendom hæver sig over kætteri og vranglære, lige så dybt befinder vrøvlet sig under kætteri og vildfarelse. Vanskeligheden ved Ny Testaments fremstilling af denne sag er denne, at det – idet det altid fordrer det ideelle og (ustandseligt) kæmper mod ånderne – ikke tager sigte på massens uhyre korpus: Kristenheden! Dette ’kristne legeme’ fremstiller hele tiden sig selv som ’den eneste, sande kristne rettroenhed’, hvis ’kristelige alvor’ (oven i købet) fremstår som ’sandhedsvidner’, der (hvilken satirisk modsigelse) gør karriere og lever i denne verdens lykke og bedste velfærd – mens den om søndagen (i kirken) skildrer hvorledes ’den må lide for sandheden’...

Kierkegaard slutter: ”Dette skal man lægge godt mærke til. Og hvis man giver vel agt på det, opdager man hurtigt, at Ny Testamente alligevel har ret! Da går det nemlig nøjagtigt som Ny Testamente har forudsagt: ”Midt i denne uhyre befolkning af ’kristne’ – i dette mylder af ’kristne’ – lever her og der nogle enkelte – ja, én enkelt. For ham er vejen trang (som Ny Testamente har forudsagt). Han bliver hadet af alle (som Ny Testamente har forudsagt)... at slå ham ihjel vil være at betragte som ’den rette gudsdyrkelse’ (som Ny Testamente også har forudsagt)...

Det er dog en sælsom bog, Ny Testamente. Det har altid ret. Thi denne enkelte... disse enkelte... det var de kristne!”

ØJEBLIKKET **– DE KRISTNES HÅNDBOG**

(Nr.1 – kap. 7)

”Ny Testamente er og forbliver uforandret de kristnes håndbog – og det vil gå denne verden, som det står skrevet i Ny Testamente. De kristne skal derfor ikke lade sig forstyrre af, at de går alle slags ’ondsindede-påfunds-kristne’ anderledes, end det går denne verden – denne ondsindede verden!” (Søren Kierkegaard 4. juni, 1855, Øjeblikket nr.2).

Et besynderligt, gejstligt triumvirat er pludselig opstået på Sjælland. Præsten, provsten og biskoppen i det nordlige stift har slået sig sammen for at føre deres egen krig i kampen for at forsvare det homoseksuelle vielsesritual.

Sognepræsten er bannerfører – men alle tre er enige om, at (citater): ’Gud bevæger sig fra himmel til jord i det homofile ritual – og det i en sådan grad, at (som præsten forklarer... citat): ’Kysset måske er det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi’ (Kritisk Forum 120, side 68). Biskoppen over Helsingør Stift, Lise-Lotte Rebel, har i den forbindelse afvist en klageskrivelse over, at sognepræst Jørgen Demant, Kgs. Lyngby (citater): ’udbreder en lære, der – som forsvar for vielser af homoseksuelle par i folkekirken – hævder, at inkarnationen af Kristus gentager sig i det homoseksuelle kys’ (14.07.2010). Hun er enig med sognepræsten i, at (på det teologiske fagsprog... citat): ’gudsrelationen bliver aktualiseret i et liturgisk-rituelt spil’ ved den homofile vielse. Homo-brylluppet benævnes som (citater): ’En gudstjenestelig sammenhæng, der iscenesætter inkarnationsmysteriet, at Gud blev menneske’ (På godt dansk: At Gud er så mægtigt til stede når homoseksuelle bliver gift i kirken, at Han inkarnerer sig i gudstjenesten (K.F., side 64).

Provsten for Kongens Lyngby provsti, Eigil Saxe, forsvarede ligeledes præstens synspunkter. Han forklarer, at han har læst Jørgen Demants artikel flere gange, og at han finder, artiklen (citater): ’af høj kvalitet’ (21.09.2010). Provsten er mere end enig i præstens påstand om, at inkarnationen finder sted i det

homoseksuelle ritual. Han blåstempler, at (citater): '... ved vielsen inddrages parret i den inkarnatoriske bevægelse: de indsættes som bærere af Guds velsignelse... og sendes til verden for at realisere denne frelse og velsignelse' (side 65). "Denne artikel er teologisk inspirerende," erklærer provsten i et brev til sin biskop i Helsingør. Han tilføjer: "De fremlagte indsigter kaster nyt lys over en bibelsk og luthersk forståelse af vielsen og velsignelsen."

*

Sognepræsten har på grund af klagen over sin forkyndelse forsøgt at overbevise biskoppen om, at han slet ikke har haft det homoseksuelle vielsesritual i tanke. "For en ordens skyld skal jeg lige gøre opmærksom på," forklarer han Helsingør-biskoppen, "at jeg i artiklen ikke nævner 'homovielse én eneste gang'. Han tilføjer: "Artiklen handler om vielsen."

Denne forklaring har både provst og biskop taget for gode varer. De vender sig derfor begge mod klageren og siger: "Du har læst forkert! Det er i virkeligheden en (citater): 'fejlagtig indlæsning af egne synspunkter'. Det vil sige: Klageren har ikke forstået et ord af det hele! Han giver bare udtryk for sine egne meninger."

Denne samlede erklæring fra det enige triumvirat bør iagttages under den synsvinkel, at sognepræsten ikke kun er teologisk konsulent for Helsingør Stift, men at han tillige er medredaktør af det tidsskrift 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi', hvori han har skrevet sin artikel med overskriften: 'Velsignelsen som inkarnationens gentagelse' (side 64).

*

Med en sådan indledning til dette særlige temanummer af det pågældende tidsskrift, og med artiklens egen henvisning til, at (citater): 'Menigheden er med som vidner til velsignelsen af Søren

og Peter. Menigheden bliver vidne til inkarnationsunderet' kan der ikke herske skyggen af tvivl om, at Lyngbypræsten søger at omgå sandheden med en løgn, når han til sin biskop forklarer, at hans artikel i dette homo-nummer udelukkende handler om vielsen – generelt set!

Når Jørgen Demant hævder, at (citater): 'Ligesom Gud forbandt sig med verden i Kristus, sådan kan mennesker i den erotiske hengivelse forbinde sig med hinanden... - så har han ikke kun det heteroseksuelle brudepar i tanke. Han henviser da i lige grad (idet han jo strider for ligestilling) til det homoseksuelle par!

Troværdigheden af præstens påstand (at den pågældende artikel udelukkende 'handler om vielsen') bør iagttages i sammenhæng med, at han som tidsskriftsredaktør i forbindelse med udgivelsen af dette særlige nummer af 'Kritisk Forum' erklærer: "Det er på denne baggrund (altså med henblik på 'frihedslovgivningen af bøsser og lesbiske) at vi i redaktionen af 'Kritisk Forum for Praktisk Teologi' (citater): 'har suspenderet langtidspanen for temanumre for at give et bidrag til den aktuelle debat'.

Jørgen Demants sidste erklæring er afslørende. Han skriver (citater): "Overordnet har vi dog valgt en anden tematik i dette debatnummer. Nemlig en belyst af hvad et ritual er, hvad en velsignelse og hvad en vielse er, og hvad det betyder for den aktuelle debat om vielse af homoseksuelle (fremhævelsen, min).

Når Jørgen Demant i sit tidsskriftsforord præciserer, at kirkeministeren Birthe Rønn Hornbech med sin rapport fokuserer på kirkevielsen af de homoseksuelle og (citater): 'hvilken form for ritualisering, der kan fastlægges', så er det naturligvis dette samme homo-ritual, han anvender, når han fortsat skriver (citater): "Liturgien (ritualet) er altså med handling, tegn og ord en gentagelse af inkarnationen: Her bliver ånd kød, her forbinder Gud sig med mennesket..."

... og når Lyngbypræsten om 'frihedslovgivningen for bøsser og lesbiske' betoner de homoseksuelles kamp for ligestilling af ægteskab og partnerskab, så forråder han faktisk sit eget budskab, hvis han selv (hvad han faktisk forsøger at gøre) sætter afstand og skel mellem 'homovielse' og vielse. "Jeg har ikke nævnt 'homovielsen' med ét ord," forsvarer han sig. "Jeg har kun talt om vielse."

Denne holdning og en sådan tvetunget udtalelse er ikke kun utroværdig. Den er løgnagtig. Den er løgn!

Det synes som om, at det nordsjællandske triumvirat er klar over, at de med deres forsvar for 'læren om homo-kysset' er på vej ind i et minefelt. Vil de kunne anklages for med denne forkyndelse at 'komme udenfor bekendelsesgrundlaget for den evangelisk-lutherske kirke?' Klageskriftet, som biskoppen har modtaget, antyder, at dette allerede er sket, hvilket sikkert er grunden til at præsten betoner (citater): "Jeg mener ikke, at jeg bevæger mig ud over hverken skrift eller bekendelsesskrifter." Han tilføjer: "Jeg er i god overensstemmelse med Luthers udlægning af velsignelsen." (Med henblik på bl.a. velsignelsen af det homofile par erklærer han) citat: "Min pointe er, at netop den gudstjenestelige handling gestalter den trinitariske forståelse af velsignelsen..." (K.F. side 65).

Når præsten hævder, at han 'er i god overensstemmelse med Luther,' skal det forstås således, at Luther også er i god overensstemmelse med præsten. Ja, Luther vil (i præstens øjne) nikke bekræftende til, at den aronitiske velsignelse nu i fuld udstrækning kan bruges som en del af det homoseksuelle vielsesritual.

Jørgen Demant forklarer (citater): "Luther udlægger velsignelsens trinitarisk," og fortsætter med at beskrive, hvorledes både Fader, Søn og Helligånd virker med i vielsens afsluttende velsignelse af det homoseksuelle brudepar.

TREDELT HOMO-VELSIGNELSE

”Den første del af den aronitiske velsignelse (’Herren velsigne dig og bevare dig’) forklarer Lyngbypræsten, ”er forbundet med skabelsens lykke: det legemlige liv og de legemlige goder.”

(Det er altså med denne ’Skaberens velsignelse’, at præsten fremover velsigner det homoseksuelle og lesbiske brudepar. Faderens ’solidaritetserklæring’ og ’medleven’ (side 67) i den homofile vielse er af en sådan art, at han på stedet tilsiger det registrerede par ’skabelsens lykke’ og ’alt legemligt og jordisk godt’).

”Den anden del af velsignelsen (’Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig’),” fortsætter den teologiske konsulent i Helsingør Stift, ”er den åndelige side, som retter sig mod retfærdiggørelsen af mennesket trods fortjeneste og gerning.”

Sønnens del af velsignelsen er altså, ifølge Lyngbypræsten, Kristi tilsigelse til det homoseksuelle par, at Han ikke kun vil befordre parret med de legemlige og jordiske goder – men at Han også vil tage sig af deres ’retfærdiggørelse, trods fortjeneste og gerning’. At de nu sammenføjes som ’ægtepar’ betyder, at de vil blive retfærdiggjorte i deres fortsættelse af deres homofile samliv! (Her tales ikke et ord om bekendelsesskrifternes betoning af omvendelse fra synd).

”Den tredje del af velsignelsen: ’Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred’, fortsætter sognepræsten, ”er forbundet med Helligåndens realisering i det kristne fællesskab, hvor det handler om kampen mod det onde.”

... hvilket betyder, at velsignelsen af det registrerede par nu sigter på Guds Ånds virke for at få parret indlemmet i det kristne fællesskab, så at de fremover kan være med i ’kampen mod det

onde'. Det homofile par (citater): 'indsættes som bærere af Guds velsignelse' (side 65). Det sendes til verden for at realisere denne frelse og velsignelse'...

*

Hele denne forklaring om den aronitiske velsignelses betydning i såvel det heteroseksuelle som det homoseksuelle bryllupsritual (thi det hører jo med til 'ligestillingen') er godkendt af både provst og bisp. "Et nyt lys over en bibelsk og luthersk forståelse af vielsen og velsignelsen," erklærer provst Eigil Saxe i Lyngby. "Jeg henholder mig til provstens udtalelser," tilføjer biskop Lise-Lotte Rebel i Helsingør. Hun konstaterer: "Sognepræst Jørgen Demant holder sig indenfor bekendelsesgrundlaget. Jeg finder ikke anledning til at kritisere ham..." (Dok.101097/10).

Det er forståeligt, at Helsingør Stift triumviratet med hænder og fødder søger at holde sig fast til bekendelsesskrifterne. Ikke mindst, når det drejer sig om bekendelsen af En Treenig Gud. Netop denne del af kirkens forkyndelse er at betragte som en hjørnesten for alt, hvad der hedder kristen tro. "Hvem som helst, der ikke befinder sig på dette bekendelsesfundament, har (ifølge Apol. 1,2) stillet sig selv uden for Kristi kirke. Årsagen til, at netop dette bekendelsesgrundlag er så vigtigt, er, at treenhedsgrundlaget i sig selv (som det hedder i Bekendelsesskrifterne): 'omhyggeligt er funderet på Den Hellige Skrift' (eum habere certa et firma testimonia in Scriptura sanctis... 145.11, Apol. 1,2, 557,19-21; Fortalen St. Katekism 18).

Den treenige Guds gerning som Faderen i skabelsen, Sønnen med hensyn til forløsningen og Helligånden vedrørende helliggørelsen er et gennemgående træk. Luther siger: "Thi Han har netop skabt os dertil, at Han kan forløse og hellige os (Gk II 63: Denn er hat uns eben dazu geschaffen, dass er uns erlöse und heilige).

(Netop dette frelses og helliggørelsesværk, der fremstilles som selve tegnet på Den Treenige Guds virke, har ingen plads i Helsingør-triumviratets teologi. Der er for det homofile par overhovedet ingen tale om Kristi frelsesværk eller Åndens helliggørelsesværk. ”Far ikke vild,” erklærer Ny Testamente og tilføjer: ”De, der lader sig bruge til unaturlig utugt eller de, der øver den... skal ikke arve Guds Rige.” Apostelen fortsætter: ”Sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja I blev helligede, ja I blev retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd” (1. Kor. 6:9-11).

Luther betoner følgende i sin store katekismus: ”Jeg tror på Gud Fader, der har skabt mig. Jeg tror på Guds Søn, der har forløst mig og jeg tror på Helligånden, der gør mig hellig...” (GK 2-7).

I denne sag er Jørgen Demant ikke i overensstemmelse med Luther, og provsten og biskoppen har i deres godkendelse af præstens vranglære bevæget sig udenfor kirkens Bekendelsesskrifter.

ET ONDSINDET PÅFUND

Søren Kierkegaards iagttagelser er i denne forbindelse yderst præcise. ”Under de her givne antagelser,” skriver han, ”kan Ny Testamente ikke længere betragtes som en vejledning for den kristne. I så tilfælde er den angivne vej jo forandret. Den er helt anderledes end den, der fremstilles i Ny Testamente.

Ny Testamentes kan herefter ikke anvendes som en rejsehåndbog for den kristne. Det er udelukket! Skriften må – set fra den synsvinkel – betragtes som en historisk kuriositet. Som en forældet håndbog for rejsende i et land, hvor alt har forandret sig. En sådan håndbog kan ikke længere tages alvorligt. Den rejsende kan højst more sig over den.

Som han med jernbanen farer let og ubesværet hen over en bestemt strækning, læser han i håndbogen: ”Her befinder sig det frygteligste ulvesvælg. Den, som styrter i det, forsvinder 70.000 favne under jorden...” og medens han sidder i en hyggelig cafe og ryger sin cigar, læser han i håndbogen: ”Her holder en røverbande til. Den overfalder og mishandler alle rejsende. ”Nej, hvor morsomt at forestille sig, hvordan det hele dengang så ud,” udbryder han. Ulvesvælget er forsvundet, og i stedet har vi nu jernbanen. Røverbanden er væk; her er nu en hyggelig cafe...”

Hvis det nu virkelig forholder sig sådan, ’at vi alle er kristne’ – og hvis det (kristeligt set) er i sin fulde rigtighed alt det med ’kristenheden’ og ’den kristne verden’ – så vil jeg om muligt råbe så højt, at det kan høres i himlen: Oh Du uendelige! Hvor mægtigt Du end har bevist Dig at være kærlighed, så er dette dog ukærligt af Dig! Hvorfor har Du ikke ladet os vide, at Ny Testamente ikke længere er vejledning og håndbog for de kristne? Hvor grusomt! Når nu alt er blevet modsat af, hvad det har været, og det nu er en gældende sandhed, at vi alle er og bliver kristne, hvorfor så bringe unødigt angstelse over de svage ved at dit ord ikke straks er tilbagekaldt men stadig forbliver som uforandret?

Dog! En sådan forklaring kan jeg ikke godtage! Sådan er Gud ikke! Altså må der være en anden forklaring, og den vil jeg søge at finde frem til (hvilket i grunden passer mig langt bedre): Hele den historie med ’kristenheden’ og ’den kristne verden’ er ikke andet end et menneskeligt, ondsindet påfund! At vi alle skulle være kristne er den rene indbildning, som har sin rod i dette ondskabsfulde påfund. Ny Testamente er og forbliver uforandret de kristnes håndbog, og det vil gå denne verden, som det står skrevet i Ny Testamente. De kristne skal derfor ikke lade sig forstyrre af, at det går alle slags ’ondsindede-påfunds-kristne’ anderledes, end det går denne verden – denne ondsindede verden!

ØJEBLIKKET

– DEN RÆDSOMSTE FORM FOR GUDSBESPOTTELSE

(Nr.1 – kap. 8)

”Den rædsomste form for gudsbespottelse er den slags kristenhed, der er skyld i at man søger at forvandle Åndens Gud til det mest latterlige vrøvl – og den mest åndløse form for gudsdyrkelse er den ... (at, den er mere åndløs end hedningernes tilbedelse af sten, okser og insekter) der under navn af Gud søger at gøre Ham til et vrøvlehoved... (fra stykket: ’Hvis vi er kristne, hvad er så Gud?... 4. jan. 1855, Øjeblikket).

Det er ikke let for en statskirke at slippe uden om landets lov og ret; kirken er jo som statsinstitution bundet på hænder og fødder af alle slags lovbestemmelser og kan f.eks. ikke tillade sig at udforme et splinternyt vielsesritual for homoseksuelle uden nøje at følge de regler, som er nedfældet i ægteskabsloven. I denne lovs 20. paragraf (stk. 1-2) foreligger nogle betingelser, hvoraf én af disse giver teologerne hovedpine...

Ægteskabsloven siger, at ’en vielse skal foregå i overværelse af mindst to vidner’ (hvilket næppe fremkalder noget problem; det homoseksuelle par kan med sikkerhed stille med både venner og familie, der er villige til at blive udpeget som vidner). Videre hedder det i ægteskabsloven, at ’parterne ved et samtidigt møde på spørgsmål af vielsesmyndigheden skal erklære at ville ægte hinanden (hvilket de to mænd og de to kvinder naturligvis vil være parate til). Men så kommer den tredje betingelse. De to homoseksuelle mænd og de to lesbiske kvinder skal ifølge ægteskabsloven ’forkyndes at være ægtefolk’...

(Dette har den civile embedsmand på rådhuset, som står for ’tilspørgelsen’ i det borgerlige ægteskab, ingen problemer med. Frimodigt forkynder han de to ’at være rette ægtefolk’ -) og dermed er den verdslige lovs krav blevet opfyldt.

Anderledes med homo-brylluppet i kirken. Der kan præsten slippe godt fra at opfylde de to første betingelser (vidnernes tilstedeværelse og tilspørgelsen) ... men den tredje betingelse

kan for præsten skabe uoverskuelige samvittighedsproblemer.

Han skal nemlig nu lægge sin hånd på de to homoseksuelle mænds hænder (eller på de to lesbiske kvinders hænder) og skal så (ifølge det foreliggende ritualforslag) sige til dem: ”I har allerede lovet hinanden at ville leve sammen, og nu har I bekræftet det for Gud og mennesker.” (Bilag 4, forsl. til ritual f. indg. af partnerskab).

Denne ’forkyndelse’ af det homoseksuelle ægteskab kan præsten i kirken ikke aflevere på samme måde som den, der bliver oplæst af den kommunale embedsmand på rådhuset. Præsten skal nemlig i kirken ikke kun have den verdslige lovs bemyndigelse – men han skal (i samme øjeblik han højtideligt erklærer, at han forkynder dette for Guds åsyn), have ’modtaget Guds mandat dertil... ‘

Om dette taler kirkens bekendelsesskrifter klart. ”Uden Guds eget ord kan man ikke med bestemthed udsige, hvad der er Guds vilje,” hedder det i Bekendelsen (300.12). Den tyske tekst lyder således: ”Ohne Gottes eigenes Wort kann man über seinen Willen nichts mit Bestimmtheit aussagen. Det vil i dette tilfælde sige, at præsten ikke kan ’forkynde for Gud og mennesker’, at disse to homoseksuelle fremover kann leve sammen som ægtefolk, uden at have modtaget Guds eget mandat dertil. Har han ikke det, gør han bedst i at tie.

”Hvordan kan et menneske udtale sig på Guds vegne uden at have Guds mandat dertil og Guds ord derfor?” spørges der: Apol. 15:14: ’sine mandato et verbo Dei?’

Der henvises i den forbindelse til det sted i Ny Testamente, der lyder sådan: ”Således har I sat Guds lov ud af kraft for jeres overleverings skyld. I hyklere! Med rette har Esajas profeteret om jer og sagt: Dette folk ærer Mig med læberne men deres

hjerter er fjernt fra Mig. Det er forgæves, de dyrker Mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud" (Matt. 15:6-9).

Henvisningen er rammende i den aktuelle situation, hvor de kirkelige og politiske bestræbelser på at indføre homovielser foran alteret tydeligvis 'sætter Guds lov ud af kraft'. Jesu barske betegnelse af dem, der handler på denne måde, er kontant; "hyklere!" udbryder han ("Vi ved," forklarer apostelen senere, "at loven er god, dersom man bruger den som lov skal bruges... nemlig med henblik på manddræbere... dem, der øver unaturlig utugt" o.s.v. (1. Tim. 1:8-9). I sin harme henviser Jesus til profeten Esajas, der skarpt fordømmer 'den forgæves gudsdyrkelse', der udelukkende bygger på menneskelære og menneskelige ritualer og ceremonier...

*

Det er derfor af højeste vigtighed at undersøge, hvad kirkens bekendelsesskrifter og ikke mindst Den Augsburgske Bekendelse har at sige om det guddommelige mandat. Derved vil det nemlig blive afklaret, om biskopperne har mandat til at udforme et vielsesritual for homoseksuelle. Dernæst vil der kunne kastes lys over, hvorvidt politikerne har mandat til at indføre et sådant ritual i kirken – og sidst men ikke mindst vil det kunne afgøres, om dronningen i sin høje, kongelige værdighed tilstedes det guddommelige mandat til at autorisere et sådant ritual.

I kirkens grundlovsbæstede bekendelsesskrifter bruges ordet mandatum hyppigt som en betegnelse for et skriftord, der indeholder en Gudsbefaling. Det første sted i Bekendelsesskrifterne, hvor dette begreb forekommer, er i Den Augsburgske Bekendelse art 6, hvor det forbindes med verbet 'mando', som betyder 'at udstede en befaling'. Heraf kan udledes, at kun handlinger, som Gud har befalet, tør bringes til udførelse.

Allerede her melder spørgsmålet sig, om indførelsen af homovielseritual kan identificeres med en sådan 'handling, der er befalet af Gud'. Om det heteroseksuelle ægteskab anvender Luther ordet 'mandat' (befalet af Gud). Kan det samme siges om det homoseksuelle samliv?

For at kunne svare på dette, må vi bevæge os ind i Den Augsburgske Bekendelses 2. halvdel, der især beskæftiger sig med forskellige former for misbrug. I disse tilfælde er der som oftest henvisning til et udsagn fra Bibelen. I Den Augsburgske Bekendelse art 22 drejer det sig om Det Hellige Måltid. Der henvises i den forbindelse til Matt. 26:27, hvor der står skrevet: "Og Han tog en kalk og takkede, gav dem den og sagde: Drik alle heraf; thi dette er Mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse..."

Bekendelsesskriftet omtaler disse ord som en Herrens befaling: Mandatum Domini. I den forbindelse står det fast, at en ny skik, der indføres, som er imod Guds befaling (contra mandata Dei) ikke godkendes (Ein Brauch, der gegen die Befehle Gottes eingeführt ist, kann nicht gutgeheißen werden... CA 22.1; 86.1).

Det vil med andre ord sige, at præster, politikere, ja, majestæten selv med denne kirkebestemmelse i hånden (en bestemmelse, som Melanchton knytter direkte til kanonisk ret... Decr. Grat. I, d. 8, c, 4) – ikke blot kan nægte at deltage i et sådant gudløst ritual, men de kan nægte at godkende det – ja, bekæmpe enhver godkendelse deraf).

Et yderligere eksempel på, hvorledes alle troende folkekirkemedlemmer alle vegne åbent tør og bør modsætte sig indførelsen af kirkelige ritualer, der ikke har deres rod i Skriften, er Bekendelsesskrifternes stilling til f.eks. 'præsternes cølibat'. På Luthers tid var dette forhold et brændende spørgsmål i reformatorernes kamp mod Den Katolske Kirke... (en sag, der

ikke er blevet mindre med årene. Rom vander sig i denne tid under de tragiske konsekvenser af en cølibatskik og en tradition, der ikke er indstillet ved et Guds mandat).

Når det fra biskoppelig side i dag hævdes, at kirkelige homovielser ikke kan tilbagevises 'med enkelte skriftsteder fra Bibelen' ('Det er summen af evangeliet, vi skal holde os for øje', hedder det) – så bliver netop det katolske cølibatløfte i Bekendelsesskrifterne fejlet af bordet med enkelte Bibelord. "Hver mand skal have sin egen hustru, og hver kvinde skal have sin egen mand," hedder det i Ny Testamente (1. Kor. 7:2). I den forbindelse erklærer Den Augsburgske Bekendelse, 'at ingen menneskelig lov, intet præste- eller munkeløfte kan ophæve Guds befaling (mandatum) eller Guds orden (ordination... Ca 23:24).

Samtidig gøres det klart, at hvad Gud har nedfældet i sit ord rejser sig (i opgøret med vranglæren) mod alt det, som Bekendelsesskrifterne ifølge Matt. 15:9 kalder 'ugyldige menneskebefalinger' (mandato hominum ... 417.28).

I Den Augsburgske Bekendelse, hvor det drejer sig om den opgave, som er betroet kirkens biskopper, henviser ordet mandatum atter til to bestemte bibelord.

1) "Ligesom Faderen har udsendt Mig, således sender Jeg også jer. Og da Han havde sagt det, åndede Han på dem og siger til dem: Modtag Helligånden! Hvem I forlader synder, dem er de forladt, og hvem I nægter forladelse, dem er den nægtet" (Johs. 20:21-23).

2) "Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen; den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro skal blive fordømt" (Mark. 16:15-16).

Når ordet mandatum bliver anvendt, knytter det sig i Bekendelsesskrifterne altid – enten direkte eller indirekte – til et bestemt udsagn fra Skriften. (289,34: Gerninger, som 'ikke er grundet på Skriften eller evangeliet', behøver ikke at blive omsat i handling' (Apol. 12.173): "Die Werke, die in der Schrift nicht gegründet sind, brauchen nicht getan zu werden").

En bestemt gruppe af sådanne befalinger handler om gudstjenesten og de kirkelige handlinger. Det vil sige et område, som ikke blot har de troendes særlige, aktuelle interesse (idet biskopperne søger indført et ritual, som bør erklæres 'fremmed for den protestantiske tro') – men samtidig en sag, som Bekendelsesskrifterne særligt henviser til.

Bekendelsesskrifterne anviser ikke nogen bestemt form, hvorunder gudstjenesten skal afholdes – men de fordrer på det bestemteste, at alle fremmede indslag ('die Ausscheidung aller fremden Stücke), som ikke er befalet af Gud men har indsnæget sig (eingeschmuggelt wurden) under dække af noget andet (f.eks. gerningsretfærdighed) skal udelukkes! "De er falske," hedder det, "fordi de ikke kan begrundes af Skriften og ikke er afstedkommet ved en Guds befaling." (377.1: 'Contra mandatum Dei ad obscurandum gloriam Christi'; Apol. 24:98).

(Når reformatorerne særligt henviser til opgøret med 'gerningsretfærdigheden', er det fordi netop denne pavens lære var deres epokes særlige stridsobjekt! Kampen mod Rom overskyggede alt andet! I dag er det tidsafsnittet for 'det store frafald' (2. Thess. 2:3) – samt det aktuelle opgør mod indførelsen af fremmede ritualer og falsk forkyndelse, som er præget af den løsgæthed, der hører frafaldet til. Det er en strid mod homoteologernes vranglære og kætteri, som i vor tid er lige så farlig som pavens teologer var på Luthers tid).

Dette er grunden til, at ingen Kristi efterfølger bør vige tilbage

fra den aktuelle, direkte konfrontation med de præster, provster og bisper – ja, de af menighedens åndelige ledere, som fører an i dette frafald. ”Hvis han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham,” erklærer Hebræerbrevets forfatter og tilføjer: ”Men vi hører ikke til dem, som unddrager sig og går fortabt men til dem, som tror og vinder deres sjæle” (Hebr. 10:38-39).

GUDSBESPOTTELSEN

Man siger, at eksistensfilosofien tager historisk sit udgangspunkt i én af filosofen Kants specielle teser, nemlig at mennesket skulle have valgt sin egen natur i et slags overjordisk valg, som har fundet sted hinsides tid og rum. Kant skriver om dette fænomen i skriftet om ’Die Religion innerhalb der Grenzen der bloßen Vernunft’. Dette værk handler bl.a. om ’det etiske ansvar’... en sag, som Kierkegaard i sine skrifter beskæftiger sig meget med, og som også kommer til syne i hans ’Øjeblikksartikler’. I en af disse spotter han de kristne ledere, der ustandselig prædiker om ’det gode liv’. Han skriver: ”Hvis det nu slet ikke er rigtigt, det, vi forstår ved at være en kristen? Hvis hele dette maskineri med en statskirke med tusinde gejstlig-verdslige embedsmænd i virkeligheden er én stor øjenforblindelse (der ikke vil hjælpe det mindste i evigheden, tværtimod vil blive brugt som anklage mod os) hvis altså dette slet ikke er rigtigt, så lad os slippe af med det! Jo før jo hellere! Og vi bør da spørge: Hvis nu alt dette er rigtigt (det, vi i dag forstår ved at være en kristen): Hvad er så Gud i himlen?

Åh, da er Han det latterligste væsen, der nogensinde har været. Hans ord er den latterligste bog, der nogensinde er kommet for lyset. At sætte – som Han jo gør – himmel og jord i bevægelse, true med helvedes evige straffe blot for at opnå det, vi i dag forstår ved at være kristne... nej, noget så latterligt er aldrig set før!”

Kierkegaard fortsætter: Forestil dig, at der pludselig træder en mand med en skarpladt pistol hen foran dig og siger: ”Jeg skyder dig!” – eller værre endnu. Han siger: ”Jeg vil bortføre dig for på det rædsomste at pine dig ihjel! Dette vil ske,” truer han, ”hvis ikke...” (og pas nu på, for nu kommer det, som det hele drejer sig om)... ”hvis ikke du fra dette øjeblik gør dig livet her på jorden så behageligt og nydelsesrigt som muligt.”

Kierkegaard slutter: Er det ikke den latterligste historie, du nogen sinde har hørt? Hvis det (med ’det gode liv’ var det eneste pistolmanden ville opnå, så behøvede han ikke at true mig med den mest kvalfulde død. Ja, spørgsmålet er, om han med sin ryggede pistol overhovedet ville være i stand til at hindre mig i at leve på den måde?)

Altså: Er det skrækken for den evige straf eller håbet om den evige salighed, der har bevirket, at vi er endt dér, hvor vi nu er: Det, vi kalder ’kristne’: ... ’at leve som vi har lyst til?”

Kierkegaard konkluderer: Nej, den rædsomste form for gudsbespottelse er den slags kristenhed, der er skyld i, at man søger at forvandle Åndens Gud til det mest latterlige vrøvl, og den mest åndløse form for gudsdyrkelse er den... (åh, den er mere åndløs end hedningernes tilbedelse af sten, okser og insekter) der under navn af at tilbede Gud, søger at gøre Ham til et vrøvlehoved...” (fra stykket: ’Hvis vi er kristne, hvad er så Gud? 4. juni 1855. Øjeblikket nr.2)

I denne 2. udsendelse af pjecen 'Øjeblikket', som i form af en pdf-fil kan tages ned af samtlige præster og menighedsråd i Danmark, omtales biskoppernes påstand, at homovielser i kirken ikke kan tilbagevises med enkelte skriftsteder fra Bibelen. ("Det er summen af evangeliet vi skal holde os for øje," hedder det).

Dermed fjernes apostelens ord fra Ny Testamente: "Loven er god, dersom man bruger den, som lov skal bruges... nemlig med henblik på manddrabere... dem, der øver unaturlig utugt" o.s.v. (1. Tim. 1:8-9).

Samtidig defineres Den Augsburgske Bekendelse vedrørende begrebet 'mandat'. Har biskopperne 'mandat' til at udforme et vielsesritual for homoseksuelle? Har politikerne 'mandat' til at indføre et sådant ritual i kirken? Tilstedes dronningen i sin høje, kongelige værdighed det guddommelige 'mandat' til at autorisere et sådant ritual?

I dette 2. nummer af pjecen omtales den klageskrivelse, som Biskoppen i Helsingør har afvist vedrørende Lyngbypræsten, Jørgen Demants beskrivelse af et kommende vielsesritual for bøsser og lesbiske. "Kysset er måske det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi," erklærer han. "Ved vielsen inddrages parret i den inkarnatoriske bevægelse." Biskoppens kommentar: "Jeg finder ikke anledning til at kritisere ham..."

